

בשבת תודה והודיה גדולה
לה' יתברך מברכים אנו
ברוך שהחיינו וקימנו והגיענו

עלון מס' 1,000!

וירא

יז' בחשוון תשפ"ו

מוסדות
יגל יעקב
חולון

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יגל יעקב", חולון
בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג יוסף מוגרבי שליט"א

"ונשאתי לכל"
המקום בעבורם

בשכר שלוש!

באחת הערים בליטא, נערכה פעם אסיפה למען הקמת בית חולים יהודי, ובראש האסיפה עמד ראש בני הגולה רבינו ה"חפץ חיים" זצ"ל. כמובן מאליהו שבין המשתתפים היו כמה גבירים, שכל אחד מהם התחייב בתרומה. אחד תרם מיטה והיו כאלה שתרמו כמה מיטות. ה"חפץ חיים" כיבד מאוד את הגבירים, חיך אליהם והעריך את תרומותיהם כמי שעושים חסד גדול בתרומתם. בין הבאים היו גם כמה תלמידי ישיבות, שאותם קיבל ה"חפץ חיים" בכבוד גדול מאוד, ודבר זה חרה היטב לכמה גבירים: היתכן? אנחנו נותנים כסף והרבה כסף וגם אותם מכבדים בלי שנתנו דבר? היו איפוא ביניהם שעמדו ושאלו את ה"חפץ חיים" בעקיצה: "כמה תרמו בני הישיבות הללו?". השיב להם מיד ה"חפץ חיים: "מה אתם מדברים? כל אחד מהם נתן חמישים מיטות!". תמיהו הללו ושאלו: "מה פירוש שנתנו חמישים מיטות הלא זה סכום עצום! והלא אנחנו עם כל כספנו לא נתנו אלא עשר מיטות לכל היותר והם נתנו חמישים?". חזר ה"חפץ חיים" על תשובתו ואמר: "כן כן, כל אחד מהם נתן חמישים מיטות שלא יהיו... כל אחד מהם נותן כך שיימנעו חולאים, הם תורמים את המיטות שלא יהיו בבית החולים! התורה היא מגנא ומצלא, תורתם תציל אנשים רבים ממחלות ומצרות". סיפור נפלא זה סופר בספר "שאל אביך ויגדך", ותוכנו מתאים מאוד לפרשתנו. הדבר ידוע בשער בת רבים על שחיתותם הרבה של אנשי סדום ועמורה. כל המידות הלא טובות התקבצו למקום אחד, עד שלא היה לקב"ה ישתבח שמו לעד ברירה אלא להחריב את אותם מקומות מהיסוד והשורש. אולם בואו נא ונתבונן. אם היו בערים מתועבות אלו עשרה צדיקים, מה היה קורה? הגזירה משמים היתה מתבטלת, לא היה הרס ולא שיממון. אנשי סדום ועמורה לא היו יודעים כלל שחיהם ניתנו להם לשלל בזכות אותם הצדיקים הממיתים עצמם באוהלה של תורה, ובקיום מצוותיהם ומעשיהם הטובים מהווים הגנה ומחסה לכל הסביבה. יתכן ביותר שאותם אנשי סדום ועמורה היו מצרים לאותם עשרה צדיקים והיו מכנים אותם משתמטים, או אוכלי לחם חנם ועוד דברים ודיבורים כלל לא נעימים, אך כבר העידה תורתנו הקדושה שאם הם היו באותם ערים, זכותם היתה מצילה, תורתם היתה מגינה והרבה אנשים היו חיים בגללם! הרבה אנשים אינם מודעים ויודעים כמה ערך יש לכל תלמיד ישיבה אמיתי שכל עולמו ושאיפתו זה ללמוד את התורה הקדושה ולקיים את רצון השם. כמה ערך שלא יעורר ולא ישוער יש לכל אברך בן תורה שממית את עצמו באוהלה של תורה חרף כל הקשיים הגשמיים. כמה מעלה יש לכל אחד המשתתף בל יעבור בשיעור תורה וקובע לו חוק וזמן קבוע ללימוד יומי בלי להחליפו ולהמירו בכל הון שבעולם. רבינו יונה גירונדי זצ"ל, שהיה אחד מגדולי הראשונים, כתב בסיפרו "שערי תשובה" (שער שלישי אות קמה) ופרוש המגלה פנים בתורה, האיש אשר העיז פניו לדבר על התורה דברים אשר לא כן ואומר: חנם נכתבו בתורה אלה הפסוקים וספירות העניינים האלה. ומגאוותו וגאוונו אומר בליבו כי אחר שאין ידו משגת לבוא עד תכונת טעם הדברים כי אין סתר למו. ונאמר: "כי לא דבר רק הוא מכם", ואמרו רבותינו ז"ל: אם רק הוא מכם, שאינכם יודעים לפרש טעם הדבר. וכן כל העוזב דבר אחד מדברי התורה ולא יודה עליו, הנה זה מגלה פנים בתורה, וכן האומר: מה הועילו אצלנו לומדי תורה, אם חכמו חכמו לנפשם ולא נחלה לנו בשכרם. והנה כיחשו במה שכתוב בתורה: "ונשאתי לכל מקום בעבורם". עכ"ל הזהב. אחים ואחיות יקרים, בואו ניקר ונכבד כראוי את התורה הקדושה ולומדיה, נדע חשיבותם, ערכם ושמירתם. נשתדל גם אנו להצטרף למעגל של לומדי התורה ולהוסיף עוד משהו בלימוד התורה, כך נזכה לכל הברכות הכתובות בתורה ולגאולה במהרה.

האם ראינו פעם אדם שהתבשר שזכה במליון דולר ונפלו פניו? ודאי שלו! האם ראינו פעם אדם שקיים מצוה והעצב ניכר בפניו? לצערנו, הרבה מעימנו יענו בחיוב על שאלה זאת!!! אך האמת שההיפך צריך להיות! מכיון ששכר מצוה בהאי עלמא ליכא (אין שכר המצוות בעולם הזה) והסיבה לכך, שאי אפשר לשלם שום הון שבעולם תמורת מצוה אחת בלבד! וממילא השמחה והששון צריכים, מה זאת אומרת צריכים - חייבים ללוות את כל אחד משומרי התורה במהלך כל יום ויום! דוגמא קטנה להשפעה הגדולה של כל מעשה ופעולה שאנו עושים, נמצאת בפרשתנו על הפסוק: "יוקח נא מעט מים וגו'". דרשו חז"ל (בבא מציעא פו): תנא דבי רבי ישמעאל בשכר שלוש זכו לשלוש, בשכר חמאה וחלב (שהביא אברהם למלאכים שנדמו כערביים) זכו למן, בשכר והוא עומד עליהם, זכו לעמוד הענו, בשכר יוקח נא מעט מים, זכו לבארה של מרים!

ועתה, יראו עינינו וישמח ליבנו עד כמה אפשר לזכות בכל פעולה לו ולזרעו לדורותיו. אברהם אבינו עשה מספר פעולות גשמיות עם כוונות טהורות ונעלות, ובזכותן זכה עם שלם למזון, מים ומחסה במשך ארבעים שנה! אף על פי שהמעשים עצמם נמשכו לא יותר משעות ספורות... עתה לא נותר לנו אלא לרוץ ולחפש עוד מצוה ועוד מצוה, שכן הזמן קצר והמלאכה מרובה, והאמת שלא צריך לרוץ רחוק. נתחיל בבית עם האישה והילדים, נטה שכם לעזור עוד לפני שמבקשים, עוד לפני שמתחננים... נטה אוזן להקשיב למועקות ולדאגות, ואף את ליבנו נטה לישא בעול, ונזכה לכל הברכות והישועות!

זמני כניסת ויציאת השבת

בש	חמה	יום	ח"א	מסת שבת
16:27	16:14	16:10	16:26	מסת שבת
17:24	17:21	17:22	17:23	יציאת שבת
17:59	17:55	18:01	17:58	רכישתם

הפטרת השבוע

הפטרה: ואשה אחת (מלכים ב ד, א-כג)

סיפור לשבת

מסופר על הגאון רבי חיים מבריסק זצ"ל שאורח הגיע לביתו, וסבור היה רבי חיים כי האיש הינו תלמיד חכם, וכראוי לאורח נכבד שכזה, קיבל את פניו בסבר פנים יפות, האכילו והשקוה במיטב המאכלים והמשקאות, ואף הציע לו מיטה במו ידיו. בבוקר נעלם האיש, ועד מהרה התברר כי יחד עימו נעלמו מן הבית חפצי ערך רבים. אין זאת אלא שאותו אורח היה נוכל שהעמיד פני תלמיד חכם. משראו כך בני הבית, התלוננו באוזני רבי חיים: כיצד העזת להכניס הביתה אדם בלתי הגון שכמוהו? היתכן לארח בבית כל אדם מבלי לתהות על קנקנו ולבדוק אם ישר הוא או שמא אדם רע מעללים? השיב רבי חיים למתלוננים: כשרצה הקדוש ברוך הוא לזכות את אברהם אבינו במצוות הכנסת אורחים, שלח אליו מלאכים שראו כעריבים המשתחוים לעפר רגליהם, ומדוע נשלחו המלאכים דוקא בצורת עובדי עבודה זרה מזוהמים? אלא חפץ הקדוש ברוך הוא להורות בכך הלכה לזרעו של אברהם אבינו, שכאשר עומדת בפני יהודי מצות הכנסת אורחים, אל לו לחקור ולדרוש ולתהות מיהו האורח, ולשקול אם אין מן הראוי להכניסו הביתה, אלא ביתו של אדם מישאל, צריך להיות פתוח לכל...

מסופר על האחים הקדושים רבי אלימלך ורבי זושא זצ"ל ששנים רבות נוהגים היו לערוך גלות, לנדוד מעיר לעיר מכפר לכפר וממקום למקום, כשהם מחופשים כעניים ודלים, ומנסים להשיב נפשות תועות וחוטאות לאביהם שבשמים. תוך כדי נדודם היו באים מפעם לפעם לעיר לודמיר, שם היו מתאכסנים אצל אחד מתושבי העיר, יהודי עני וחסר אמצעים, אשר היה מקבלם בסבר פנים יפות ומעניק להם כל הצטרותם. כעבור שנים, כאשר הם התפרסמו כצדיקי הדור, רועי ומנהיגי ישראל, ערכו פעם ביקור משותף באותה עיר עצמה. בהגיע השמועה בעיר כי צדיקים אלה מגיעים לביקור בעירם, רבתה ההמולה והתכונה לקבל את פניהם כראוי להם. אחד מגדולי העשירים שבעיר החליט, כי הוא הוא האיש אשר עליו להזמין את האורחים הנכבדים לביתו, וכי רק בביתו יתאכסנו הצדיקים בכל עת שהותם בעיר. כאשר הגיעו האורחים במבואות העיר, במרכבה הדורה רתומה לסוסים, יצא העשיר לקבל את פניהם והזמיןם להתאכסן בביתו, שם לא יחסר להם מאומה. האורחים הודו לו על טוב ליבו אך לא נענו לבקשתו, באומרם כי הם יחליטו כבר בעצמם היכן להתאכסן. בהגיעם העירה, ציוו על בעל העגלה להפנות את הסוסים לביתו של אותו יהודי, רבי אהרון שמו, אצלו נוהגים היו להתאכסן זה שנים בכל עת שבאו לפקוד את העיר. בראות העשיר כן, נפגע מאוד ובה בטענה אל האורחים הגדולים אשר עקפוהו ולא באו אל ביתו. נענה לו אחד מן האחים: מוקירים הננו מאוד את טוב ליבך והזמנתך לבקר ולהתאכסן בביתך, ברם בפעמים הקודמות שביקרנו בעיר זו, לא זכינו שתקיים בנו מצות הכנסת אורחים, ומעולם לא הזמנת אותנו אל ביתך. אלא מה השתנה פעם זאת מפעמים קודמות? בפעמים קודמות היינו מכתמים רגלנו והלכנו ברגל, והפעם באנו בעגלה רתומה לסוסים חזקים, הסיבה היא איפוא, הסוסים ולא אנחנו, קח נא את הסוסים... ואילו אנו נמשיך להתאכסן אצל האיש אשר היה מזמין אותנו תמיד...

וכן מסופר בענין הכנסת אורחים על ה"מגיד מדובנא", שכאשר היה שוכר דירה עבורו, היה מתנה עם המשכיר, שהרשות בידו להכניס אורחים לתוך ביתו. ערב אחד ראה המגיד איש סגי נהור (רבי אהרון גאב"ד קומרוב) ונער קטן (בנו הנער שלמה) מוליכו. ניכר היה בעיור ובמלווהו, שזה עתה הגיעו העירה ואובדי עצות הם מבלי לדעת לאן לפנות. המגיד הכניס את האיש ובנו לתוך ביתו, וישבו איתו עד שסידר אותם באיזה דירה. לימים נפטר העיור לבית עולמו והנער נשאר בודד וגלמוד. המגיד הכניס שוב את הנער לביתו, חינוכו וגידלו כבן. אצל הנער נתגלו כשרונות עצומים. למד בשקידה, עשה חיל, ועלה מעלה מעלה בשלבי התורה והיראה. וברבות השנים נודע והוכר בישראל כרבן של כל בני הגולה, הלא הוא הגאון האדיר רבי שלמה קלוגר זצ"ל, רבה של ברודי.

(תורת הפרשה)

מטעמים לשבת

חידושים לפרשת השבוע

"ויאמר... אל נא תעבור מעל עבדך" (יחג)

כתב בספר "מעש"ת": נשאלת השאלה בפי העולם: אומנם אנו לומדים מאברהם אבינו שגדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני השכינה, אבל אברהם אבינו עצמו, מניין ידע הלכה זו, ומדוע הניח את השכינה ורץ לקראת האורחים? ויתרץ הגאון רבי נתן אדלר זצ"ל: גופו של אברהם אבינו היה כל כך מקודש, עד שהיו אבריו רצים מעצמם לעשות רצון הבורא. לפיכך משהרגיש אברהם, כי רגליו מתנשאות מאליהן ורצות לקראת האורחים, הבין מתוך זה, שזוהי ההלכה - "גדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני השכינה"...

(תורת הפרשה)

"כי ידעתיו, למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו" (יח,ט)

רבינו עובדיה ספורנו זצ"ל באר כתוב זה כתרגומו: כך אמר הקדוש ברוך הוא, מכיר אני את אברהם אבינו שמדריך הוא את בניו ללכת בדרכי הבורא. ועל כן איני מכסה ממנו אשר עומד אני לעשות, כדי שגם מכך יקח לקח והדרכה. ומה הוא? שילמדו, שגם כאשר נגזר דינם של אנשי סדום לכליון חרוץ, היה הבורא מוכן לשקול דחיית העונש והמתקתו. אם ימצאו חמישים, יסלח לכולם. אם ימצאו ארבעים וחמישה, גם אז. אם ימצאו ארבעים, יסלח לארבע ערים. ומכאן נלמד לקח, לא לאטום אוזן ולב, אף לא כשנפל הפור והתקבלה החלטה. לשקול מחילה, להטות לכף חסד, ולו מחילה חלקית ככל שניתן!

(מעייין השבוע)

"וישקף על פני סדום" (יט,כח)

החובה לדרוש שלומו וטובתו של כל יהודי באשר הוא ולהתפלל עליו, אין פירושה הסכמה והשלמה עם דרכו ומעשיו. יש לתחום קו בין הדברים, כמו שאברהם אבינו נלחם עבור הצלת לוט - אבל התרחק ממנו. כיוצא בכך כתב רבינו עובדיה ספורנו ז"ל בפרשתינו: "וישכם אברהם וישקף על פני סדום - השקפת איבה על רוב רשעם. וירא והנה עלה קיטור הארץ - ואין עוד להתפלל עליהם"...

(מעייין השבוע)

"ופילגשו ושמה ראומה" (כב,כד)

כתב בספר "כתר שם טוב": כשם שפילגש הינה אישה מדומה ומזוייפת, כך ישנה ענווה פסולה ומזוייפת - "ושמה ראומה" - כאשר מתהלך אדם ומתהלל בענוותו: "ראו מה" - ראו נא, מה עניו הנני! הביטו וראו, כמה אפס אני בעיני עצמי!... משל למה הדבר דומה, לאחד שהיה מוכתר בכל המעלות והמידות הטובות, אך היה גם בעל גאווה, ואמרו לו הבריות: "הלא מושלם אתה בכל המעלות, השתדל איפוא ללמוד גם את מעלת הענווה, כי אז תהיה שלם בתכלית השלמות". נענה להם והחל לשקוד על עצמו, להפוך לעניו. פעם פגע מישהו בכבודו והעליבו, אמר ה"עניו" לאותו אדם: "שוטה שכמותך! האותי אתה מעיז להעליב? הלא אני הוא האדם המושלם ביותר בעולם, הלא כבר הנני גם עניו!..." זוהי הענווה הפסולה, שהיא בבחינת פילגש...

(מעיינה של תורה)

האמא קובעת

עיקר צבינו של הדור הבא מותנה בחינוך של הילדים, והאמהות הן הקובעות את צורת חיי המשפחה בכלל ובפרט. כי כל כשרות הבית, היסודות של טהרת המשפחה, היסודות של חינוך הילדים, הכל תלוי ביחסה של עקרת הבית ובחינוך שקיבלה. אם האישה חדורת חינוך דתי, הרי שגם גידולי הבית יהיו גידולי תפארת לעם ישראל בכל התנאים והנסיבות. אף הזקנים שברכו את בועז כאשר לקח לאישה את רות, אמרו לו: "יתן ה' לך את האישה הבאה אל ביתך כרחל וכלאה אשר בנו שתיהן את בית ישראל, ויהי ביתך כבית פרץ אשר ילדה תמר ליהודה", כי כל בנין הרוח של בית ישראל הוקם על ידי אמהות ישראל רחל ולאה ותמר. ואף גאולת ישראל באה בזכות בקשתה של רחל אימנו, כמו שנאמר: "קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה כי איננו", והקדוש ברוך הוא משיב לה: "כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מدمעה כי יש שכר לפעולתך נאום ה' ושב מארץ אויב ויש תקוה לאחריתך נאום ה' ושב בנים לגבולם". חלקן של הנשים בבנין בית ישראל על יסודות הקדושה והטהרה הוא קובע ומכריע ביחס לכל דמות החיים וצביון הליכותיהן. הנשים בונות והנשים הורסות. ידוע ממצאותות היומיומיות שכאשר האמא "מדברנת" את הילדים בנועם אמריה ללמוד ולשנן, להתפלל או לברך, הדברים מתקבלים מיד. לא לחינם הכתוב קורא לתורה "תורת אמן", ולא לחינם חז"ל התפארו באמא כגון: אשרי יולדתו או "שמן וחמין שסכתני אימי בקטנותי עמדו לי בזקנותי". (חולין כד:).

אשריהן האמהות המוסרות נפשן בעבור תורת בניהם ששכרן מושלם בשמים, חיזקו ואימצו.

לאיזו צרה נקלענו

רבים הם האנשים שלאחר תקופת נישואין מסויימת טוענים שנפלו לצרה גדולה ולמקח טעות, ולא זה/זו הבן/בת זוג שהתכוונו. השוטים שבהם רצים לבית הדין הרבני להסדר גט, היותר חכמים "סוחבים" את החבילה עם מריבות והתפרצויות, אך החכמים רואים את הטוב שבשני, מטפחים אותם, מגדלים ומרוממים. ומה בקשר לצרות? הרי יש צרות גדולות יותר לאנשים וטוב שזו רק צרותינו! ישתבח שמו לעד! ואם בעלי אמונה הם, אף יוצאים בריקוד ובמחול, וה' הופך את הכל לטובה. ומסופר על הגאון רבי ישראל גוטמן זצ"ל רב העיר בקהילת יאסי שברומניה, שאחת הנשים הנכבדות הגיעה אל ביתו. פניה של האישה הפיקו מרירות, מרירות נשמעה גם בקולה כשצעקה: רבי! אינני מסוגלת לסבול עוד את הצרות שגורם לי בעלי, לא אצא מכאן עד אשר יבטיח לי הרבי כי יסדיר לי גט, כיון שרצוני להתגרש מבעלי. מוכן אני להסדיר את ענין הגט - השיב לה הרבי בלשון פיוס - אך זאת רק אם תמלאי את הוראותי. וכך עליך לעשות: במשך חודש ימים יהא עליך ללכת בכל ערב שבת לבתים השוכנים ברובע העוני שבעירנו, ולחלק לעניים המתגוררים שם לחם ובשר לכבוד שבת, ולאחר חודש - אסדר את הגט. האישה הסכימה ויצאה את בית הרב. משחלף חודש והאישה לא הופיעה בשנית אל הרב על מנת לדרוש את הגט, שלח רבי ישראל לקרוא לה, ואז שאל אותה מדוע לא באת מקץ חודש? השיבה האישה: בכל ערב שבת, כשעברתי בבתי העניים, ראיתי מה הן צרות אמיתיות, נוכחתי שיש אנשים שלהם צרות גדולות משלי, והחלטתי שמוטב כי לא אתגרש... ובלילה הוסיפה האישה: ורק בזכות חוכמתו של רבנו - ראיתי את פני הדברים והחלטתי את אשר החלטתי...

ואשרי הזוכים לראות את האור ולהתעלם מן החושך, חייהם בכפליים ונהנים הם בזה ובכא.

עשה לך רב

שו"ת ממור הרה"ג
הרב יוסף מוגרבי שליט"א

הילדים לדברים שלימים וכאשר התרעו על כך גדולים וטובים ויתן האב לילדיו התר להתחפש רק לדמויות חיוניות של צדיקים וחסידיים ולא בדברים משונים אשר אין דעת החכמים הכשרים נוחה מהם ובודאי שלא יתן לבן להתחפש לבת או להפך שלא נתנו ימי הפורים לקלות דעת ולשום קולא בהלכה או בגדרי הצניעות, ואשרי הזוכה לכך.

ספר קריאה לילדים, האם צריכים בדיקה?

כל ספר קריאה הנכנס לבית חייב לעבור ביקורת אצל ההורים מי כתבו ומי חברו, מי הדפיסו ומה כתוב בו ודבר זה חיות גדול הוא שהרי הכותב את נפשו ואת הגיוני נותן בספר והדברים חודרים ומחלחלים לנפשו העדינה של הילד וצריך זהירות רבה בזה.

מה הדין בללכת לפסיכולוג שאינו שומר תורה ומצוות?

בדורינו שהתרבה הצורך בהליכה לאבחונים ולפסיכולוגים יש לבדוק בחורים ובסדקים אם אותם אנשים שייכים לזרם שלנו ואם השקפתם טהורה ורק לאחר בדיקה ודרישה ילך לאותם מקומות בלבד שיהיה מאבחן/פסיכולוג איש לאיש ואישה לאישה.

בנות השרות ובנים השומעים, עד איזה גיל?

בגנים או בתי ספר של בנות יש להיזהר עד כמה שאפשר שלא ישירו באופן שיהיה קולם בחוץ ואם אין אפשרות למנוע זאת המקלות יש להן על מה שיסמוכו. וכן יש להזהר את הבנות שלא ישירו ליד גברים או בנים שאינם אחים ואחיות היושבים בשולחן שבת וחג ויש שמשום כך מנוע מן הבנות לשיר כלל. ולדינא לילד מגיל ט' שנים אסור לשמוע קול זמר של אישה.

האם ראוי שיעור התעמלות לבנות סמינר?

בת הלומדת בבית ספר ומחייבים אותה בשיעור התעמלות להיות עם מכנסיים ללא חצאית ויש שם גברים באותו מקום, לא תשמע לממונים עליה שאין לנו אלא דברי יצויו הבורא יתברך אשר ציווה את בנות ישראל על גדר הצניעות.

נשים הלוקחות ילדיהם לבריכה, האם יזכו לברכה?

אין לנשים לקחת בנים עימהם לים או לבריכה וכבר מגיל שנתיים יש להחמיר בזה. ומקובל מגאון ישראל החזון איש זיע"א שהזהיר על כך רבות והיה מזהיר שמה שרואה הילד בקטנותו יציץ ויפרח מול עיניו על הגמרא בבגרותו. ומי האמא שמוכנה להשחית לב בנה? ויש המחמירים שלא לקחת בנים משום גיל ואשריהן.

תחפושות פורים, האם יש גבול ומידה או שמא עד לא ידוע?

בימינו התרבו סוגי התחפושות וכלי המשחית לימי הפורים ויש חיוב גדול לחנך את הילדים בראש ובראשונה למעלת וקדושת היום שהרי קיימו וקיבלו היהודים עליהם ועל זרעם להיות עושים את ימי הפורים האלה ככתבם וכלשונם ורק לאחר מכן יחנכם למצוות היום ושלא לעשות את העיקר טפל ולא את הטפל עיקר וימנע את ילדיו ממנהג ההמון הנפסד ללכת ולקבץ כספים שרבים ניזוקו מציאתם מארבע אמות של תורה לעולם הרחב ולשיכורים המתגוללים ומתהוללים בחוצות קריה. וכן ימנע את ילדיו בתוקף מכל השתמשות בכלי נפץ ומשחית אשר מחנכים את

האם אפשר להרדים ילדים מתוך שיר וסיפורים?

אימהות המרדימות את ילדיהן בלילה יזהרו מאוד שלא לשיר להם שירי עגבים או שירי הללוקחים מן פורקי עול שבדורינו ובטח לא שירים מתוכניות שאינן חינוכיות. וגם לאותן אימהות המשוררות לילדיהם את השיר "המפורסם" אבא הלך לעבודה וכו' ישנו את המילים לאבא הלך ללמוד תורה שיש בזה חינוך לילד. וכבר סיפר הגאון הגדול רבי יצחק זילברשטיין שליט"א בערגה ובנגעוים את מנהג אימו הצדקת ע"ה שהיתה מספרת סיפורי צדיקים לילדים לפני השינה. ושמן וחמין שסכה האמא בילדות הן שעומדות לאדם בזקנותו.

עיתונים שאינם תכלית "ההידור" והבן מסתכל במבט חטוף, מה הדין?

ימנעו ההורים בתוקף מילדיהם לגעת בעיתונים ושלא תיגע בהם יד ודבר זה תלוי בהורים ובמעשיהם שהרי לא יוכלו למנוע מהילד דבר שעושים הם בעצמם. שהכלל ידוע: "קשט עצמן תחילה" וכבר פרש הגאון הבן איש חי זיע"א שחשב אפודתו (הילד שנקרא מגן) אשר עליו כמעשהו (של הילד) ממנו יהיה (ממה שראה אצל האב) ואשרי הזוכה שלא להכניס לביתו שום עיתון ובודאי שאין להאריך ולבאר שהנאמר כאן הוא על עיתונים חרדיים בלבד. שעל עיתונים חילוניים לא דיבר הכתוב והמכניסים לביתו קשר יקרא ואחת דתו להיות משחיק נפש ילדיו ושורפן ומעבירם לרשות הסיטרא אחרא ודבר זה אסור מן הדין ואין כאן מקום להאריך.

אל תקרי הליכות אלא הלכות

מן הסוג הפטור מנטיילת ידיים, כדי שלא יהיה בבחינת מסייע ידי עוברי עבירה.

בתי מלון ומסעדות שהמאכל ומשתה ניתן לבאים בתשלום, מותר למכור להם מאכל ומשתה, אף על פי שיודעים שאינם נוטלים ידיהם ואינם מברכים תחילה וסוף. כיון שהאיסור הוא רק כשנותן בדרך מתנה, אבל בדרך מכירה מותר.

בן שהוריו אינם שומרי תורה ומצוות, וניסה בדרכי נועם לשדלם לברך על מאכל או משקה שמגיש להם - ולא עלה הדבר בידו, רשאי להגיש להם כל מה שצריכים, שעל ידי התנהגותו עימהם בנימוס המקובל, אולי תתקרב דעתם של ההורים, ובמשך הזמן יבואו לקיים המצוות כמוהו.

(הבית היהודי - חלק א')

מברך וכן לברכת המזון, ויצא האורח ידי חובה מדין שומע כעונה, או שיפקיר בעל הבית את המאכל.

פועל שאינו שומר תורה ומצוות והוא צמא ומבקש מבעל הבית לשתות, מותר לתת לו לשתות מפני דרכי שלום, אבל ראוי לבקש ממנו שיברך על השתיה. ואם הפועל לא מבקש לשתות, אין להציע לו לשתות כשאינו מבקש וידוע שלא מברך, כיון שאין בזה כל כך דרכי שלום.

אם בא עני ומבקש מאכל בתורת צדקה, ויש ספק אם יברך או לא יברך, מותר לתת לו מאכל, אבל טוב שיאמר לו שיברך. ומכל מקום אם ידוע בירור שהעני לא יברך, אסור לתת לו לאכול אף בתורת צדקה.

המזמין מוזמנים רבים לסעודות חגיגיות, וידוע שיהיו ביניהם אנשים שלא יטלו ידיהם, טוב שיכין לחמניות

אסור לתת פת לאדם כאשר יש חשש שלא יטול ידיו. וכן לא יתן לאכול אלא למי שידוע בו שיברך. ואם הוא אדם שמחזק לכשר, יכול לסמוך עליו שיברך ורשאי לתת לו.

אם הגיע לביתו של האדם אורח שאיננו שומר תורה ומצוות, אבל יש לו אהבה לבני תורה וגם תומך במוסדות תורה וכדומה, ואם יבקש ממנו ליטול ידיו ולברך, יראה הדבר כפגיעה ועלבון בכבוד האורח, ויתכן שבגלל זה האורח יתרחק חלילה ביותר מהתורה, וגם יבוא לידי כעס ושנאה על ההולכים בדרך התורה, יש להקל לכבדו באכילה ושתיה, כיון שאם לא יתן לו לאכול, הרי יכשל האורח באיסור גדול מאכילה בלי ברכה, שהרי ישנא את ההולכים בדרך התורה. ומכל מקום אם אפשר יאמר בעל הבית לאורח, שיכוין לברכת המוציא לחם מן הארץ שבעל הבית

משל ונמשל

גם האינך קשה כל כך! מסר את האבן לשר שלימינו ואמר: "נסה לשוברת!". הביט השר במלך במבט חרד, והשיתוק אחז בו: איך יעז לנפץ את האבן היקרה כל כך, שעמל רב הושקע ברכישתה, ומיועדת היא להקבע בכתרו של המלך! קרא המלך שר אחרי שר, ואיש לא העז לנתון את האבן היקרה. קרא המלך לראש השרים שמכר כל רכושו להשגת האבן, ונדד למרחקים למוצאה: "נסה אתה", אמר. "ברצון מלכך", ענה השר. "האוכל לקבל פטיש?". הפטיש הובא, והכל עצרו נשימתם. הפטיש הונף, נחת - ונבקע. והאבן נותרה שלמה, הכל נשמו לרווחה. "דעת זאת מראש", אמרו בהקלה. "לא ולא", הצהיר ראש השרים. "אם כן, איך מלאך ליבך להניף את הפטיש על האבן היקרה?", שאלו. אמר להם: "שטים שבעולם, וכי לשם מה סבורים אתם הקרבתי כל אשר לי, האם כדי להשיג אבן יקרה? לא ולא! הקרבתי הכל, לכבוד המלך! ומה הוא כבודו אם לא עשיית רצונו - גם כשהוא מצווה להכרית ולנתון?!" קם המלך מכס מלכותו, חיבקו והורה להכפיל רכושו, ומינהו משנה לו! וזו פרשת העקדה! מעשה באיכר שהלך עם בנו לשדה. ראו חטיה עומדת בקמותיה, זקופה וגבוהה. התפעל הבן. ראו שדה והשיבולים בו כפופות ושחות ארצה. הצטער הבן. אמר לו אביו: "טעית בני! השיבולים זקופות הקומה - ריקות הן ושדופות, לפיכך הן נושאות את ראשן בגאון. ככל שהשיבול מלאה וגדושה, כן היא כבדה ומשפילה את ראשה!..." כך - אמר הרב צור המור זצ"ל - האדם, ככל שהוא מלא וגדוש תוכן, תורה וחוכמה, הוא עניו ושפל רוח. וכבר אמרו בגמרא: "סימן לגסות הרוח - עניות בתורה". נרחיק הגאווה ונרבה בענוה, ונזכה שתשרה בנו התורה הקדושה! (מעייני השבוע)

רבים ניסו לעמוד על עומק נסיון העקדה, ושאלו מה גדלותו. הלא רבבות יהודים מסרו נפשם ונפשות בני משפחותיהם, ילדיהם ועולליהם, על קידוש השם! על אחת כמה וכמה כאשר אברהם אבינו מצווה מפי הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו, איך לא ישמע ולא יציית? ברם, לאור משלו של הגאון רבי אברהם חכם זצ"ל, רבה של כרמן שבפרס, יובן הנסיון באור יקר: מעשה במלך שביסס את מלכותו בארצו, וממלכתו פרוחה ושיגשגה. החליטו נתיניו להביע הוקרתם בהגשת כתר מלכות עשוי זהב טהור, משובץ אבנים טובות ומרגליות - עין לא ראתה כמות! ראש השרים העלה את הרעיון, הלהיב את הלבבות וריכוז את התרוממות. רקעו את הכתר ושיבצו את האבנים, והספירים, האיזמרגדים ואבני האודם והנופך. ברם, את האבן המרכזית החליט השר להביא בעצמו. לשם כך מכר את ארמונו, המיר את כל רכושו בכסף מזומן, ועבר מסוחר לסוחר, סקר את מלאי האבנים הטובות וחיפש את האבן הנחית את דעתו - לא היה לכבוד המלך ולא הביע מלוא הכרת הטוב! קם ונדד לארצות אחרות, הפליג לאיים רחוקים, חיפש וביקש, יגע ומצא. היתה זו אבן ענקית, גדולה כביצה. זוהרת ומאירה, עין לא ראתה דוגמתה! שילם בעדה כל ממנו, ולא הצטער כלל. להפיץ, שמח שמחה גדולה שעלה בידו להכיר למלך מקצת טובתו. שב לארצו ועלה לארמון המלך, ומצאו מסב בחברת שריו. הציג לפניו את האבן, והכל התפעלו מיופיה. "אין זה יהלום", קבע המלך. "לא", אישר השר, "זו אינך. האבן היקרה ביותר בעולם!". התפעלו הכל, והמלך אמר: "היהלום קשה הוא מכל! אין לשברו אלא ביהלום אחר - מעניין לדעת האם

להצלחת כל התורמים והמסייעים לעלון

לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב אבי אנזוך קור בן שלמה ופרידה ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב מנחם הרבים ר' חיים אברהם בן נזירה ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האיש היקר המזוכך ביסורים עזרא בן זוהר ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האשה החשובה המזוככת ביסורים פרידה בת סלימה ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האשה החשובה המזוככת ביסורים שושנה פרהה בת סלימה ת.נ.צ.ב.ה

רוצה להיות ממזכי הרבים ולהפיץ את העלון?
052-7647449

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון: 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילויות המוסדות גם דרך נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ
למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון

